

що регламентують ведення обліку витрат та інших операцій.

Список літератури: 1. Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку : наказ Міністерства фінансів України від 24.05.1995р. за №88 (зі змінами та доповненнями). 2. ДСТУ 2732: 2004 «Діловодство та архівна справа. Терміни та визначення» - К. : Держспоживстандарт України, 2005р.

ЖАДАН Т.А., ст. викл., м. Харків, НТУ «ХП»

КУЛІШ О.О., студент, м. Харків, НТУ «ХП»

МЕТОДИ ТА СПОСОБИ ОЦІНКИ НЕЗАВЕРШЕНОГО ВИРОБНИЦТВА

Важливим чинником, що впливає на розвиток та прибутковість підприємства, є удосконалення системи управління витратами виробництва і собівартістю продукції. Точне визначення собівартості продукції виступає інструментом контролю за базовим нормативним рівнем витрат. Причому, достовірність оцінки собівартості багато в чому залежить від коригування витрат виробництва на вартість незавершеного виробництва. Таким чином, однією з найактуальніших проблем, що потребує свого вирішення, є вибір методів та способів оцінки залишків незавершеного виробництва, які впливають на відображення незавершеного виробництва в бухгалтерському обліку та фінансовій звітності.

Згідно з НП(С)БО 9 «Запаси», незавершене виробництво включається до запасів у вигляді незакінчених обробкою і складанням деталей, вузлів, виробів і незакінчених технологічних процесів, та відображається у бухгалтерському обліку та фінансовій звітності: за найменшою з двох оцінок - первісною або чистою вартістю реалізації у разі втрати такими запасами первісно очікуваної економічної вигоди; за нормативними витратами [1]. НП(С)БО 16 регламентує оцінку залишків незавершеного виробництва у такому порядку, як готової продукції, тобто за всіма калькуляційними статтями. До того ж, підприємство самостійно встановлює перелік та склад калькулювання незавершеного виробництва.

Для визначення первісної вартості незавершеного виробництва (НЗВ) підприємство має правильно віднести витрати до певної класифікаційної групи: витрат на продукцію або витрат періоду; прямих або непрямих витрат; змінних або постійних витрат.

Для визначення чистої вартості незавершеного виробництва можна користуватись двома методами:

- множення коефіцієнту готовності НЗВ на різницю між очікуваною ціною реалізації готової продукції (що буде виготовлена з НЗВ) та витратами на збут такої готової продукції (ГП). Оскільки НЗВ має оцінюватись у розрізі всіх статей калькуляції, які можуть мати різний рівень готовності. Застосування цього методу ускладнюється визначенням єдиного коефіцієнту готовності НЗВ;

- від очікуваної ціни реалізації ГП відняти витрати на збут такої ГП та витрати на завершення НЗВ. Проте визначення витрат на завершення НЗВ ускладнюється великим асортиментом та різноманітністю операцій технологічного процесу для кожного окремого виду продукції.

Для оцінки НЗВ за нормативними витратами слід визначити певну суму оборотних коштів, які знаходяться у виробничих запасах товарів, виготовлення яких незавершене [2 с.71]. Нормування витрат може запобігти порушенням ритмічності роботи підприємства.

Існують й інші варіанти оцінки НЗВ, серед яких є визначення балансової вартості НЗВ шляхом порівняння його первісної та чистої вартості і вибору меншої серед них [2 с.72]. Оцінка залишків НЗВ здійснюється також за вартістю використаних у виробництві сировини, матеріалів і напівфабрикатів; за фактично понесеними витратами.

Окрім методів оцінки залишків НЗВ виділяють два способи оцінки: перший передбачає оцінку НЗВ, що передує оцінці ГП; а при другому способі навпаки – оцінка НЗВ здійснюється після оцінки ГП.

Підсумовуючи викладене, можна сказати, що правильний вибір методу та способу оцінки незавершеного виробництва сприяє достовірному відображенню розміру його залишків та величини собівартості продукції, точному розмежуванню витрат за періодами, а отже, підвищенню надійності фінансової звітності.

Список літератури: 1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси», затвердж. Наказом Міністерства фінансів України від 20.10.1999 року № 246: / [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/>. 2. Боярський Ю.І. Оцінка залишків незавершеного виробництва: проблеми визначення // Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу. – 2011. – № 2 (20). – С. 70–76.

СТРИГУЛЬ Л.С., к.е.н., доцент НТУ «ХПІ», м. Харків,
МАРТИНОВА В.В., магістр НТУ «ХПІ», м. Харків,
ТИХОНОВ Р.А., магістр НТУ «ХПІ», м. Харків

СУЧАСНИЙ СТАН І ПРОБЛЕМИ ОБЛІКУ, ФОРМУВАННЯ ТА ВІДОБРАЖЕННЯ ФІНАНСОВИХ РЕЗУЛЬТАТІВ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ

В складних умовах сучасного стану економіки України важливою проблемою суб'єктів підприємницької діяльності є вирішення завдань об'єктивного обліку, формування та відображення фінансових результатів їх діяльності. Достатньо широко висвітлені питання особливостей обліку фінансових результатів діяльності у роботах вчених: В.В. Сопка, Ф.Ф. Бутинця, А.Г. Завгороднього, В.В. Ковальова, В.Г. Швеця та ін.

Нормативним документом, в якому визначено принципи обліку та узагальнення інформації щодо фінансових результатів діяльності підприємства, є Інструкція про застосування «Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і господарських операцій підприємств і організацій» [1], згідно якому для обліку й узагальнення інформації про фінансові результати діяльності підприємства передбачено рахунок 79 «Фінансові результати», який має субрахунки: 791 – результат операційної діяльності; 792 – результат фінансових операцій; 793 – результат іншої звичайної діяльності.

На підставі облікових даних складається форма 2 «Звіт про фінансові результати (Звіт про сукупний дохід)», в якій визначаються наступні види фінансових результатів діяльності: валовий прибуток; фінансовий результат від операційної діяльності; фінансовий результат до оподаткування; чистий фінансовий результат (прибуток/збиток) [2].

Важливими якісними характеристиками інформації наведеної у «Звіті про фінансові результати» є її повнота та достовірність, що в сучасних реаліях економіки України, найчастіше зовсім не дотримується господарюючими суб'єктами. Так, за